

KÉT VERS KU ZSUNG-NAK, FELESÉGE NEVÉBEN

I

Messzire mentél, én uram, tőlem,
itthon maradtam egyedül, árván.
Hogy léphetnék át folyón és bércezen,
véget nem érő utakat járván?
A fővárosban szép öltözékben
sétafikál sok bájos, sudár lány.
Kecses léptüktől szép derekuk ring,
fehér fogukat én is csodálnám.

Ilyen sok szépség jogosan csábít,
őreg vagyok már – mért gondolnál rám?
És mégis irtál távolból nekem –
nem is reméltem – fogadd a hálám.

2

A tenger hajósa folyamot nem áhit,
az erdei vándor nem vágyik más tájra.
A szép arc időben akar kivirulni,
gyűlöli az estét a reggel virága.
Hogyan csilloghatnak ott a pompás lányok,
hódíthat szépségük tavasz-ragyogása!
A nemes táncokhoz értenek Lo-jang-ban,
pendül az udvari zenésznők gitárja.
Fújják a sípokat vérpiros ajakkal,
vérpiros hűrt penget fehérkezű lányka.
Könnyű szoknyácskájuk villámként cikázik,
szétterül ruhájuk, mint a ködök fátyla.
Virágos arcokat rejt a hímzett függöny,
s a Tejútra száll fel a bús zene árja.
Manapság ritka a muzsikához-értő,
ha te nem élveznéd, kit vonzzon varázsa?
Észak sarkesillagát, el fogsz hagyni engem,
megejt a sok szépség bája nemsokára.
Hogy miért beszélek a vénségről folyvást?
Lehull a virág és csak megvetés várja.

Eörsi István fordítása